

DREPTUL

LEGISLAȚIUNE — DOCTRINA — JURISPRUDENȚA — ECONOMIE POLITICĂ

DIRECTOR: C. G. DISSESCU

PRIM-REDACTOR: V. ATHANASOVICI

Redactori: PAUL NEGULESCU, DEMETRU NEGULESCU, ALEX. CERBAN, G. MEITANI, G. G. DANIELOPOLU
G. C. CRISTESCU, SILIU RĂDULESCU

ZIARUL APARE
JOIA ȘI DUMINECA

REDACȚIA ȘI ADMINISTRAȚIA: STRADELA SF. SPIRIDON, 3
TELEFON 41/57

REDACTOR - ADMINISTRATOR
B. P. RĂDULESCU

ABONAMENTELE

se fac pe an și pe jumătate de an
la 1 Ianuarie și 1 Iulie
Dela 1 Iulie până la 1 Sept. ziarul nu apare

GRIGORE G. PĂUCESCU
FONDATOR-PROPRIETAR

Un număr: 50 bani
Un număr vechi 1 leu

COSTUL ABONAMENTULUI

Pe an, 40 lei; pe jumătate an, 20 lei
Studentii plătesc pe jumătate

Pentru străinătate se adaugă timbrul postal

S U M A R

Asupra autentificării actelor atunci când una din părți este bolnavă, de d-l M. Possa.

JURISPRUDENȚA ROMÂNĂ. — *Inalta Curte de casațiune și justiție, secțiunea I:* E. Codreanu și alți avocați din Baroul de Covurlui cu Ella Negruzzi.

Curtea de apel din Iași, secțiunea II: P. A. Atanasulis cu Ștefan Gh. Parpalea și altu.

Bibliografie.

Asupra autentificării actelor, atunci când una din părți este bolnavă

În dorința de a se da o îndrumare către o soluțiune unică a acestei chestiuni, care împarte părțile celor mai distinși juriști, s'a publicat un frumos articol în această revistă, în numărul 12 dela 12 Februarie 1915. El exprimă părerea unui distins înalt magistrat și rezumă argumentele ce s'au adus în sprijinul opiniunii că judecătorul-delegat să instrumenteze la domiciliul uneia din părți, în vederea autentificării unui act, va trebui să constate tot acolo și manifestarea voinței celorlalte părți.

Iată aceste argumente:

a) «Autentificarea și puterea ei probatoare consistând tocmai în constatarea ce funcționarul competent face despre acordul voinței părților, asupra celor conținute în act; or, acord de voințe, nu se poate concepe decât când manifestarea lor e *simultană*, iar nu separată și succesivă¹⁾».

1) Vezi Ionescu-Dolj, în *Dreptul, loco supra cit.*

«Dacă contrariul ar fi posibil, ce am face când una din părți întârzie să-și dea consimțământul? Sau atunci când partea, al cărei consimțământ a fost constat, vrea să-l retragă, ori moare înainte ca să se constate și consimțământul celeilalte părți?»

b) Art. 10 din legea pentru autentificarea actelor zice:

«Oridecâteori este a se autentifica un act, funcționarul care *instrumentează* și dă autenticitatea... le va întreba dacă cele cuprinse în act sunt cu consimțământul lor»...

Cuvântul a instrumentă înseamnă deci constatarea voințelor tuturor părților. În acest sens trebuie să-l interpretăm și când legiuitorul zice în art. 19 din aceeași lege:

«În caz de boală constatată... judecătorul poate fi delegat și este ținut să *instrumenteze la domiciliu*»...

c) Articolul 48 al. ultim din regulamentul pentru serviciul interior al tribunalelor, din 3 Mai 1909, se exprimă în același sens.

d) În fine, două deciziuni ale Inaltei Curți de casație confirmă acest mod de a vedea²⁾.

Această părere a fost combătută de ilustrul nostru jurisconsult, D. Alexandresco, cu claritatea-i și competența-i cunoscută, în două note publicate în această revistă³⁾. Reamintind argumentele sale temeinice, vom

2) Vezi Bul. 1901. p. 77 și 1906, p. 80 și urm.

3) Vezi *Dreptul*, No. 10 din Februarie 1902, și No. 14 din 1913.

căuta a le da o mai mare dezvoltare, decât au putut s'o aibă în niște adnotațiuni. Credem că vom aduce astfel un folos real în căutarea unei soluțiuni definitive a chestiunii ce ne preocupă.

Este neîndoios că actele ce sunt în căderea unui magistrat, trebuiesc îndeplinite în pretoriul tribunalului.

Curtea de casație a avut chiar ocaziunea să se pronunțe în acest sens, anulând o petițiune ce un magistrat o primise acasă⁴⁾. Acest principiu este stabilit și de art. 8 din legea autentificării actelor, care cere, ca părțile să se prezinte *la tribunal*, pentru autentificarea unui act. Când, deci, un act judecătoresc se petrece în afară de pretoriul tribunalului este o excepție care trebuie să fie anume indicată printr'un text special, căci nu se poate deroga prin interpretare dela o regulă juridică admisă. O derogare dela această regulă este art. 19 din legea autentificării actelor. Iată acest text :

«In caz de boală constatată, care ar împiedica pe vreuna din părți a veni înaintea autorității publice competente, judecătorul poate fi delegat și este ținut să instrumenteze la domiciliu, dacă acea parte se găsește chiar în orașul sau comuna de reședință a tribunalului sau judecătoriei. Dacă nu se află în acest oraș sau comună, se va putea delega judecătorul de ocol respectiv.

«In acest caz, procesul-verbal de autentificare trebuie să constate atât cazul de boală cât și locuința unde a instrumentat».

Acest articol prevede o instrumentare la domiciliu, *ca o ușurință adusă părții bolnave*; el nu se poate aplica și celorlalte părți cari nu sunt bolnave și vor trebui să se conformeze articolului 8, iar nu articolului 19.

Dar, se răspunde, a instrumenta înseamnă a constata consimțământul *tuturor părților, simultan*, iar nu succesiv, și prin urmare, art. 19 obligând pe judecător a instrumenta la domiciliu, obligă implicit pe părți a se prezenta la domiciliul părții bolnave, pentru a 'și manifesta acolo concomitent cu ea consimțământul.

Cu alte cuvinte, se creiază o formalitate mai mult pentru autentificarea unui act. Nu este suficient

constatarea consimțământului părților; nu este destul procesul-verbal și semnăturile lor; mai trebuie încă ceva și anume: *unitate de timp în constatarea și manifestarea voinței părților*.

De unde reese această formalitate? Ea nu rezultă din lege. Din contra, legea vorbind de un contract solemn prin esență, recunoaște că voințele părților pot fi manifestate și constatate și după un interval de timp.

Astfel art. 814 c. civ., zice :

«Donațiunea nu obligă pe donator și nu va produce nici un efect decât din ziua în care va fi fost acceptată.

«Acceptațiunea poate fi făcută sau în act, sau *printr'un act autentic posterior*»...

Când legiuitorul vrea o manifestare simultană de voințe, atunci o spune clar, cum face în art. 1229 din codul civil.

«Schimbările ce s'ar face la acele convențiuni, mai înainte de celebrarea căsătoriei, sunt supuse la aceleași formalități, ca și convențiunile matrimoniale.

«Deosebit de aceasta ele nu vor fi valabile, dacă nu se vor face în prezența și cu *consimțământul simultan* al tuturor persoanelor, care au figurat ca părți la contractul de căsătorie».

Consimțământul deci, nu are prin firea lui, atributul de simultaneitate, altfel expresia art. 1229 n'ar fi decât o tantologie.

Or, în legea pentru autentificarea actelor, legiuitorul nu vorbește nicăeri de un *consimțământ simultan* al părților. Iar printr'o simplă interpretare nefirească a unui cuvânt, nu se pot crea formalități noi în afară de acele ce sunt clar prevăzute de lege.

Această tendință formalistă este condamnată de întreaga evoluție a dreptului. Dela legea celor 12 table și până la noua școală de interpretare, cristalizată de Gény⁵⁾, evoluția dreptului s'a urmat fără greș, în dauna formalismului, care rămâne un caracter primitiv al dreptului.

Dacă dar nu este necesară o unitate de timp în manifestarea voințelor părților, nu ne isbim oare de acele greutăți care le arătam mai sus?

5) Vezi mai cu seamă: *Méthode d'interprétation et sources en droit privé positif*, și *Science et technique en droit civil positif*.

4) Vezi *Dreptul*, No. 10 din 3 Februarie 1902, cu nota d-lui D. Alexandresco.

Dacă partea a cărei voință a fost constatată, moare, ori vrea să revie asupra consimțământului ei?

Aceste dificultăți însă, nu sunt proprii autentificării. Autentificarea nu este decât constatarea, după formele stabilite de lege a voinței părților. Prin urmare, dificultățile amintite se ivesc pentru toate manifestările de voințe ce se produc în mod succesiv, fie că ele au nevoie să fie constatate de un funcționar public sau nu.

Cât despre regulamentul interior al tribunalelor ce se invoacă, el nu are cădere să deslege o controversă juridică, nici nu poate schimba legea.

Rămâne deci, în sprijinul sistemului ce combatem numai opinia Curței de casație. Acesta este, o recunoaștem, un puternic argument.

Dar dacă deciziunile Curței de casație au, și trebuie să aibă, un mare rol în dezvoltarea dreptului pozitiv, această Inaltă Curte însă, nu mai poate face astăzi ceea ce făcea altă dată pretorul la Romani.

«Imi este drag Platon, dar mai drag îmi este adevărul».

Putem reaminti aci un cuvânt al lui Delvincourt, primul comentator al codului civil, și care figurează ca *moto* într'un volum al profesorului dela Iași ⁽⁶⁾.

«*Les autorités, excepté celle de la loi, ne sont pas pour moi des arguments irréfragables*».

Iași.

M. Possa.

JURISPRUDENȚA ROMÂNĂ

INALTA CURTE DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE

SECȚIUNEA I

Audiența dela 11 Februarie 1915

Președinta d-lui C. R. Manolescu, președinte

E. Codreanu și alți avocați din Baroul de Covurțui cu
Ella Negruzzi

AVOCAȚI. — BAROURI. — ÎNSCRIERE PE TABLOU. — LUCRU JUDECAT. — ART. 13, 14 ȘI 35, L. ORG. CORP. DE AVOCAȚI. — ART. 1201 C. CIV.

Corpul avocaților din fiecare județ fiind o personalitate morală distinctă cu o organizare proprie și reprezentanți locali, rezultă că actele ju-

ridice ca și chestiunile de administrațiune înteroară, cum și primirea membrilor în barou ca avocați rezolvite de un consiliu de disciplină, sunt chestiuni ce privesc și angajează numai corpul avocaților reprezentat prin acel consiliu, iar nu toate barourile din țară care nu au fost reprezentate prin mandatarii lor legali.

Astfel fiind, hotărârea dată asupra înscrierii unei persoane pe tabloul avocaților unui județ, nu poate fi invocată ca autoritate de lucru judecat când aceeaș persoană a cerut înscrierea sa pe tabloul altui județ, căci aceste judecăți urmând cu reprezentanți din două barouri deosebibile, lipsește elementul identității de persoane.

No. 104. — Curtea găsind că este locul a se reveni asupra jurisprudenței stabilită în această materie în cursul ultimilor cinci ani, după respințerea motivului II din recursul făcut de d-nii avocați E. Codreanu ș. a., în proces cu Ella Negruzzi, trimite motivul întâi a fi cercetat și judecat în complectul de divergență al Inaltei Curți. ¹⁾

S'a citit raportul făcut în cauză de d-l consilier Al. Alessiu.

S'a ascultat: d-l avocat C. Xeni, în dezvoltarea motivului II de casare, d-nii avocați, S. Rozental și Dissescu, în combateri; d-l procuror-general, Sc. Popescu, în concluziuni pentru casare.

Curtea deliberând,

Asupra motivului II de casare:

«Violarea articolului 1201 c. civ. într'u cât Inalta Curte printr'o deciziune anterioară, a hotărât în mod definitiv că d-na Ella Negruzzi, nu poate exercita avocatura, neintrând în prevederile art. 1, din legea avocaților. Decizia Inaltei Curți de casație are caracterul de hotărâre definitivă, constituie autoritatea de lucru judecat și în contra ei d-na Negruzzi nu poate obține o altă hotărâre care să o modifice».

Având în vedere că din deciziunea supusă recursului, rezultă că d-na Ella Negruzzi, licențiată în drept a facultății juridice din Iași a cerut în anul 1912, înscrierea ca avocat în baroul din Iași; că această cerere, deși admisă de consiliul de disciplină, însă în urma apelului făcut de un număr de avocați

1) Acest motiv e pendinte azi înaintea secțiunilor unite, de oarece nu a fost întrunită majoritatea de glasuri cerute de art. 20 din legea organică a Curții de casație.

6) Tom. IV, partea I. (*Donațiunile între vii*, ed. 2).

locali, a fost respinsă de Curtea de apel din Iași prin deciziunea No. 2 din 1913, care a stabilit că legea organică a corpului de avocați nu acordă femeilor dreptul de a profesa avocatura;

Că, această deciziune fiind atacată cu recurs de d-na Ella Negruzzi, această Înaltă Curte l-a respins prin deciziunea No. 53 din 1914, confirmând astfel soluțiunea instanței de fond; că, posterior acestor deciziuni intimata a adresat o nouă cerere, de astădată consiliul de disciplină din Covurlui, care a admis înscrierea numitei în baroul local;

Că, și această înscriere fiind atacată cu apel de un grup de avocați din baroul Covurlui, s'a opus de astă dată în fața Curții de apel din Galați, pe lângă chestiunea de drept, tranșată de instanțele judecătorești cu ocazia primei cereri, și autoritatea lucrului judecat rezultat din primele deciziuni date în aceeași cauză; că instanța de apel de Galați, înlăturând autoritatea lucrului judecat, între altele și pe motivul că prima judecată nu s'a dat între aceleași persoane, a respins apelul și a confirmat înscrierea d-nei Ella Negruzzi, în baroul Covurlui, stabilind astfel că femeile au dreptul, după legea constitutivă a corpului de avocați, să profeseze avocatura;

Având în vedere că din cele expuse mai sus rezultă că prima judecată în care s'a pronunțat deciziunile invocate ca autoritate de lucru judecat a avut loc între Ella Negruzzi, care a cerut înscrierea ca avocat, în corpul avocaților din Iași, reprezentat prin avocații ce au făcut atunci apel și care se opuneau la înscriere, iar această din urmă judecată, rezultată din noua cerere îndreptată de Ella Negruzzi baroului de Covurlui, și adusă cu apel în fața Curții de Galați, deși e privitoare la același obiect, înscrierea în barou, bazată pe aceeași cauză, dreptul femeii de a profesa avocatura, însă se poartă de astă dată față de corpul de avocați din Covurlui;

Considerând că din textul precis al art. 35 din legea de organizare a corpului de avocați din 1907 rezultă că corpul avocaților din fiecare județ este o personalitate morală distinctă, având dreptul a face acte juridice și a sta în justiție, iar nu astfel cum se susține de recurenți, că corpul avocaților este unul și același în toată țara, împărțit numai pentru ușurința administrației interioare a corpului pe

districte, având fiecare organizațiune reprezentanții săi locali;

Considerând că din acest articol rezultă că actele juridice ca și chestiunile de organizațiune interioară cum și primirea membrilor în barou ca avocați, rezolvate de un consiliu de disciplină, sunt chestiuni ce privesc și angajază numai corpul avocaților, reprezentat prin acel consiliu, iar nu toate barourile din țară care nu au fost reprezentate prin mandatarii lor legali;

Considerând că această interpretare se impune nu numai din cauza textului categoric al articolului citat, dar ea rezultă din toată economia legii de organizare a corpului și în special din art. 13, după care consiliul de disciplină al baroului unde se cere transferarea de către un avocat înscris în alt barou, are dreptul să examineze dacă înscrierea precedentă a fost legal făcută și în cazul când apreciază altfel poate să refuze transferarea fără să țină seamă de deciziunea baroului care a admis prima oară înscrierea;

Că, de asemeni, prin art. 14 din aceeași lege se prevede că un avocat poate pleda numai în mod accidental într'un alt district decât cel unde figurează în scris, ori dacă s'ar admite că deciziunile unui barou privesc și obligă corpul avocaților din toată țara, privit ca o singură personalitate juridică, formată din totalitatea barourilor districtuale, atunci dispozițiunile din citatele articole nu s'ar fi putut concepe validitatea primei înscrieri nu mai putea fi judecată din nou de un alt barou cu ocaziunea transferării și nici nu se putea restrânge dreptul de a pleda numai în circumscripția baroutui unde figurează înscris avocatul;

Considerând dar, că din cele arătate rezultă în mod cert că baroul de Iași este o personalitate morală, distinctă de baroul de Covurlui; că, atât consiliul de disciplină cât și membrii baroului de Iași, nu puteau reprezenta legal în justiție decât exclusiv corpul avocaților din acel district;

Având în vedere că este necontestat că ceea ce s'a judecat prima oară între Ella Negruzzi și corpul avocaților din Iași, a fost chestiunea de a se ști dacă dânsa are sau nu calitatea de a fi înscrisă pe tabloul avocaților din acel județ, iar pentru această

a doua oară intimată se judecă pentru aceeași chestiune însă cu corpul avocaților din Covurlui reprezentat prin avocații recurenți;

Considerând că așa fiind este evident că dacă în ambele judecăți există identitate de obiect și cauză, nu se poate susține că este și identitate de persoane; că, dar, lipsa acestui element face ca în speță, să nu poată fi invocată autoritatea lucrului judecat, trasă din deciziunile arătate prin motivul de recurs;

Considerând că deciziunea Curței de Galați, menținându-se așa dar pe acest temei de drept, celelalte motive ale instanței de fond, chiar dacă sunt greșite, ele nu pot atrage casarea;

Că dar, acest motiv nefiind întemeiat câtă a fi respins.

Pentru aceste motive, respinge.

CURTEA DE APEL DIN IAȘI

SECȚIUNEA II

Audiența dela 22 Decembrie 1914

Președinția d-lui Gh. Sturdza, președinte.

P. A. Atanasulis cu Ștefan Gh. Parpalea și altul.

CESIUNE DE CREANȚE. — CREANȚE VIITOARE ȘI EVENTUALE. — DACĂ POT FI CESIONATE. — ART. 1391 ȘI 965 C. CIV.

CESIUNE DE CREANȚE. — TERȚII — NOTIFICARE. — ART. 1393 C. CIV. CESIUNE. — NOTIFICARE. — DOMICILIUL DEBITORULUI — ART. 74 PR. CIV.

1° Orice creanțe, fie pure și simple, fie condiționale, cu termen, și chiar eventuale, pot în principiu, face obiectul unei cesiuni, chiar și acele viitoare, dacă au ființă în germene, cu toate că ele nu există încă în forma lor definitivă.

2° Cesionarul nu poate opune dreptul său celor de al treilea decât după ce a notificat debitorului cesiunea, și această notificare, în lipsa unor formalități speciale, se efectuează după normele dreptului comun prevăzute de art. 74 pr. civ., pentru comunicarea celorlalte acte judecătorești.

3° În sistemul legiurei noastre, nu există nici o deosebire, în materie de notificare, între domiciliul real și reședința debitorului, față de modificarea în 1900, a art. 74 pr. civ., care declară

deopotrivă valabile comunicările actelor făcute la domiciliul or la reședința debitorului.

Curtea,

Având în vedere apelul făcut de d-l avocat Teodor Mandrea în calitate de procurator al d-lui P. A. Atanasulis din Galați, în baza procurii legalizată la No. 13015 din 1913, de comisariatul I din Galați, contra sentinței tribunalului Vaslui No. 255 din 5 Iunie 1914, prin care admitându-se contestația făcută de Ștefan Gheorghiu Parpalea actualmente decedat și reprezentat prin fiul său Ștefan St. Gheorghiu, precum și intervenția făcută la acea contestație de Banca Agricolă sucursala Iași, reprezentată prin d-l Eugen Urynovschi s'a invalidat poprirea făcută de creditorul P. A. Atanasulis în calitate de cesionar al drepturilor de creanță a lui I. C. Varduca, prin procesul-verbal al portăreilor de Vaslui No. 1 din 22 Noembrie 1913, în mâinele obștiei de arendare „sнопul de grâu“ din Județul Vaslui, reprezentată prin mandatarii ei Ion Apostu, T. Dumitrescu și Gh. Pivniceriu, a sumei de 25.000 lei datorăți ca arendă pentru moșia Pribești comuna Ciortestii proprietarului Ștefan Șt. Gheorghiu Parpalea, anulând în același timp și titlul executor pus de tribunalul Iași secția III sub No. 296 din 1913 pe contractul de arendare, autentificat de același tribunal sub No. 2144 din 7 Septembrie 1911, și condamnându-se pe numitul apelant a plăti câte 100 lei cheltueli de judecată atât contestatorului St. Gheorghiu, cât și intervenientei Banca Agricolă.

Având în vedere că avocații Lascăr Antoniu și Al. Stoianovici în calitate de reprezentanți ai intervenientei Banca Agricolă, s'au opus la validarea proprierei lui P. Atanasulis și au cerut respingerea apelului acestuia pentru următoarele motive;

1) Că stipulațiunea dela art. 14 din contractul de arendă nu constituia un drept de creanță existent nici măcar în germene, ci formă o simplă eventualitate, un proiect de creanță care ca atare n'ar putea face obiectul unei cesiuni.

2) Că creanța din art. 14 a contractului chiar dacă putea fi cedată, totuși din actul de cesiune, rezultă că Varduca a cesionat-o lui Atanasulis sub condiția esențială a realizării vânzării moșiei Ciortestii lui

Alexandru Gheorghiu din Râmnicul-Sărat, or vânzarea aceasta neavând loc cesiunea a rămas fără efect și neavenită.

3) Conform art. 1393, c. civ. cesiunea, pentru a fi opozabilă terților, precum e «Banca Agricolă», trebuia notificată la domiciliul real al defunctului Ștefan Gheorghiu Parpalea, care era în orașul Huși, iar nu la moșia Pribești comuna Ciortești Județul Vaslui, unde a fost comunicată cesiunea lui Atanasulis și unde proprietarul Ștefan Gheorghiu n'a avut nici-o dată domiciliul real, ci numai o reședință, deci notificarea nefiind făcută conform legii, cesiunea e inoperantă și neopozabilă.

4) Conform art. 3 din contractul de arendă, acesta nu putea fi investit cu formula executorie de cât pentru neplata câștiului, deci P. Atanasulis nu putea cere investirea cu formula executorie a contractului și ast-fel fiind nu putea face propriu executorie neavând titlul legal mai ales că în urmă clauza dela art. 14 a fost modificată prin actul autentificat la No. 631 din 1913, iar noua creanță de 20.000 lei cesionată «Băncei Agricole»;

Asupra primului motiv;

Având în vedere că examinând clauza 14 din contractul de arendare, rezultă că proprietarul Șt. Gheorghiu Parpalea a constituit în favoarea arendașului I. Varduca un drept de creanță în sumă de 25.000 lei, reprezentând despăgubirile convenite arendașului pe urma rezilierii convenite a contractului în cazul când în cursul duratei arendării, proprietarul va vinde moșia Ciortești; este dar evident că în speță e vorba nu de o simplă eventualitate, ci de un adevărat drept de creanță a arendașului, supus însă condițiunii suspensive a vânzării moșiei în în cursul contractului de arendare;

Având în vedere că e necontestat în drept că ori ce creanță care face parte din patrimoniul creditorului, fie pură și simplă, fie condiționată sau cu termen și chiar eventuală, poate face obiectul unei cesiuni și aceasta se poate spune chiar și de creanțele viitoare dacă au ființă în germen cu toate că încă nu există în forma lor definitivă (vezi Guillaouard, vol. II, pag. 742);

Că, ast-fel fiind, acest prim motiv e neîntemeiat;
Asupra motivului al doilea;

Având în vedere că din contextul actului de cesiune

autentificat la No. 2963 din 19 Octombrie 1912, rezultă lămurit că părțile n'au înțeles a supune cesionarea creanței de 25.000 lei, condiției realizării vânzării moșiei Ciortești către Al. Gheorghiu din Râmnicul-Sărat, că din contra, cesiunea a fost făcută pur și simplu fără nici-o rezervă sau condiție, iar dacă în act se amintește de faptul vânzării moșiei către Al. Gheorghiu care în acel moment era în tratative, apoi prin aceasta părțile au înțeles a indica numai cauza materială a exigibilității sumei cesionate de 25.000 lei iar nici de cum a crea o condiție esențială de existența însăși a cesiunei;

Că, așa fiind, nerealizarea vânzării moșiei către Al. Gheorghiu, n'a putut avea absolut nici o influență asupra valabilității actului de cesiune, care a rămas perfect între părți din momentul încheerii lui, amânându-se numai exigibilitatea creanței cesionate până după realizarea vânzării moșiei Ciortești, care înfine a avut loc la 5 Iulie 1913, către Cassa rurală, după care epocă cesionarul Atanasulis, a și cerut investiția cu formulă executorie a contractului de arendă, ca unul ce era în dreptul său a crea o creanță autentică devenită acum lichidă și exigibilă, a cărei proprietate i se transmisese prin cesiune;

Că deci și acest motiv e neîntemeiat.

Asupra motivului al treilea:

Considerând că conform art. 1393 c. civ., cesionarul nu poate fi investit față de terții cu proprietatea creanței cesionate decât după ce a notificat debitorului această cesiune; că legea neavând formalități speciale pentru efectuarea notificării s'a referit evident la normele dreptului comun prevăzute în procedura civilă, pentru comunicarea celorlalte acte judecătorești, adică formele cerute de art. 74 pr. civ., după care notificarea se face la domiciliul real sau la reședința debitorului;

Având în vedere că în speța de față, s'a susținut de terția intervenientă, «Banca agricolă», că, notificarea cesiunii lui P. Atanasulis ar fi nulă și inoperantă pentru că n'a fost făcută la domiciliul real al defunctului Ștefan Gheorghiu Parpalea, care era în orașul Huși, ci a fost făcută la moșia sa Pribești din comuna Ciortești, județul Vaslui, unde avea numai reședința;

Având în vedere că, dacă în sistemul doctrinei

franceze, unde nu există dispozițiile art. 74 din codul nostru de procedură civilă, se face distincțiune în materie de notificare între domiciliul real și reședința debitorului, declarându-se valabile notificările făcute în persoană sau la domiciliul real, în sistemul legiuirei noastre asemenea distincție numai are nici un rost, față de modificarea în 1900, a art. 74 pr. civ., care declară deopotrivă valabile comunicările actelor făcute la domiciliul ori la reședința debitorului;

Având în vedere că, afară de aceasta debitorul cedat Ștefan St. Gheorghiu, a declarat la interogatorului ce i s'a luat în ședința dela 7 Decembrie, că, știe că defunctul său tată a primit notificarea cesiunii lui P. Atanasulis, făcută la moșia Pribești, comuna Ciortești, județul Vaslui, și chiar el însuși a găsit acea notificare printre hârtiile rămase dela defunct, iar cu ocazia desbaterilor asupra fondului a mai declarat că tatăl său nu a avut casă proprie pentru locuință în Huși; că, oridecâteori venea în acest oraș după afaceri trăgea la sora sa d-na Talmaciu, și că abea cu 3 sau 4 luni înainte de moarte își cumpărase o casă în Huși;

Având în vedere că, față de această declarațiune a debitorului, chiar dacă terțiul intervenient, «Banca agricolă», ar mai putea fi admis să discute chestia valabilității notificării la domiciliul lui Atanasulis, totuși atât din actele depuse de contestator la prima instanță, cât mai ales din actele produse în apel rezultă cu deplină evidență că domiciliul real al defunctului Șt. Gheorghiu Parpalea, era la conacul dela moșia sa Pribești, comuna Ciortești, iar nici cum în orașul Huși, unde își avea numai o simplă reședință vremelnică la sora sa d-na Talmaciu. În adevăr, domiciliul unei persoane rezultă nu din simpla declarație a sa făcută în cutare act sau în cutare ocazie, ci din o serie de împrejurări de fapt și dovezi care stabilesc în mod neîndoios localitatea în care acea persoană își avea principala sa așezare în timpul vieții și centrul permanent al administrației afacerilor sale. Astfel, pentru a cita numai câteva din dovezile produse, din certificatul primăriei Huși, No. 4227 din 1914, rezultă că defunctul Ștefan Gheorghiu Parpalea, în ultimii 10 ani, nu a avut domiciliul în Huși, iar din certificatul primăriei Ciortești,

No. 336 din 1914, și al percepției aceleiași comuni, No. 602, rezultă că numitul defunct își avea domiciliul permanent atât iarna cât și vara în aceea comună la conacul moșiei sale Pribești, și că plătea dările personale tot în aceea comună. Listele electorale pe mai multi ani ale județului Vaslui, stabilesc de asemenea că Ștefan Gheorghiu Parpalea, își avea domiciliul în comuna Ciortești, iar din decizia No. 3 din 1903, a consiliului comunal din Huși, rezultă că a fost respinsă cererea numitului contestator de a fi înscris în listele colegiului I comunal din acel oraș, tocmai pentru motivul că nu-și avea domiciliul real în Huși, iar din certificatul No. 1382 din 1914 al comunei Ciortești, aflat la dosar, se constată că dânsul era înscris în listele electorale ale acestei comuni pe anii 1910-1914;

Că, din cele expuse, rezultă pe deplin că și acest al treilea motiv este neîntemeiat.

În ce privește motivul ultim;

Având în vedere că odată ce proprietarul Șt. Gheorghiu Parpalea și arendașul I. Varduca, au convenit ca contractul de arendă să fie îmbrăcat sub forma autentică, fără să se facă vreo altă rezervă în privința executării diferitelor clauze din el, evident că au înțeles a se supune rigorilor acestei legi care la art. 20 prevede că, asemenea acte sunt executorii din momentul exigibilității lor, fiind echivalente în astă privință, prin art. 375 pr. civ., cu hotărârile judecătorești definitive, iar împrejurarea că investirea cu formula executorie a contractului este prevăzută la art. 3 din contract, unde se vorbește de neplata arendei proprietarului, constituind o simplă clauză uzuală de stil a contractelor, nu se poate interpreta în sensul restrictiv, că adică investirea nu se poate cere decât de proprietar și numai pentru neplata arendei, iar nu și de arendaș, pentru executarea dreptului său de creanță devenit cert, lichid și exigibil, pentru că o asemenea restricție, dacă se stipula între părți, trebuia să fie prevăzută expres, ca o derogare la dreptul acordat de lege, ceea ce nicăcri nu rezultă. În specie, se constată că investirea s'a făcut de tribunalul Iași, secțiunea III, după cererea lui Atanasulis, îndată ce creanța cesionată cuprinsă în art. 14 din contract devenise exigibilă prin vânzarea moșiei către Cassa rurală la

5 Iulie 1913. Faptul că înainte de vânzarea moșiei a intervenit la 21 Martie 1913, o nouă convențiune, autenticată la No. 631 din 1913, între Șt. Gheorghiu Parpalea și I. Varduca, modificatoare a clauzei 14 din contractul de arendă, precum și faptul că la 22 Martie 1913, arendașul Varduca cesionează a doua oară creanța, redusă de astădată la 20.000 lei, către «Banca agricolă», nu pot știrbi întrunimic situația primului cesionar P. Atanasulis, de proprietar al creanței cedate și nu pot avea nici cea mai mică înrăurire asupra caracterului ei juridic de creanță, certă, lichidă și exigibilă, pentru motivul foarte simplu că Ion Varduca odată ce și-a înstrăinat valabil către P. Atanasulis, dreptul său de creanță din contractul de arendă, nu mai putea și nici nu mai avea calitatea să dispună asupra lui prin noi convențiuni și orice acte intervenite în această privință între dânsul și proprietarul Parpalea sau «Banca agricolă», rămân fără niciun efect juridic, neputând fi opozabile primului creditor cesionar P. Atanasulis, care este astăzi în dreptul său a cere investirea cu formula executorie și a procedea pe căile legale la executarea creanței sale contra debitorului cedat.

Că astfel fiind și acest al patrulea motiv este neîntemeiat;

Având în vedere că s'a cerut de către avocații contestatorului Șt. Șt. Gheorghiu ca poprirea lui P. Atanasulis să fie validată numai pentru suma de 20.000 lei, pentru motivul că contractul de arendă prevăzând pactul comisoriu expres în caz de neplata arendei la termen, și arendașul Varduca neputând plăti câștiul de 1 Aprilie 1913, contractul a rămas reziliat de drept între părți, iar cu el a căzut și vechea creanță dela art. 14 de 25.000 lei, astfel că noua convențiune autenticată la No. 631 de Tribunalul Iași prin care se acordă un nou termen de plată a arende și se reînființează creanța dela art. 14, dar numai pentru suma de 20.000 lei, ar fi opozabilă cesionarului P. Atanasulis, întru cât i-ar fi profitat, căci numai grație ei și-a putut conserva dreptul său de creanță;

Având în vedere că și acest motiv este neîntemeiat pentru că convenția în chestie, prin care se modifică clauza dela art. 14 din contract, a intervenit între

părți la 21 Martie 1913, deci înainte de data exigibilității arende de Aprilie când prin urmare nici vorbă nu putea fi de rezilierea contractului din cauza neplății arende la termen prin efectul pactului comisoriu expres:

Că P. Atanasulis, care în interesul de a-și conserva creanța cedată, am văzut că a achitat arenda exigibilă la August 1913, în suma de 20.800 lei, desigur ar fi avut dânsul grije să o plătească în locul arendașului și la termenul de Aprilie 1913, în cazul când acesta n'ar fi achitat-o;

Că, ast-fel fiind, cererea contestatorului de a se reduce creanța cesionarului Atanasulis la 20.000 lei, și a se valida proprierea numai pentru această sumă, urmează a fi respinsă ca neîntemeiată;

Având în vedere că, din argumentele juridice expuse până aci rezultă cu deplină evidență că atât contestația lui Șt. Gheorghiu Parpalea, cât și intervenția «Băncii Agricole» sucursala Iași, sunt nefondate, urmând ca apelul lui P. Atanasulis să fie admis, sentința tribunalului Vaslui să fie reformată validându-se în totul proprierea efectuată de portăreii tribunalului Vaslui prin procesul-verbal No. 1 din 22 Noembrie 1913.

Văzând cererea de cheltueli de judecată pe care Curtea le apreciază la 800 lei;

Pentru aceste motive, redactate de d-l consilier Vespasian Erbiceanu, admite apelul, etc.

Semnați, Gh. Sturdza, Em. Cernătescu, Vesp. Erbiceanu.

BIBLIOGRAFIE

A apărut tomul al XI-lea al

„Dreptului civil român“

(ultimul) de d-l profesor

D. ALEXANDRESCO

Acest volum cuprinde *Prescripția* în materie civilă n materie comercială și în materie penală.

N. B. — *Opera monumentală a profesorului dela Iași, care astăzi se găsește în toate mânele, este astfel desăvârșită și completă.*

Tabla analitică a acestui volum (ultimul) cuprinde 8 coli și ½ de tipar.

Prețul unui volum este de **Lei. 18**